

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Espanjan lainsäädännön mukaan yhtiöt, jotka omistavat huomattavan osan tytäryhtiön pääomasta, voivat vähentää verotettavasta tulostaan 100 prosenttia tältä tytäryhtiöltä saaduista brutto-osingoista. Päästäkseen tähän järjestelmään Espanjassa verotuksellisesti asuvien emoyhtiöiden on täytynyt omistaa vähintään 5 prosentin osuus Espanjassa asuvan tytäryhtiön pääomasta keskeytymättömästi vähintään vuoden ajan. Osingot, jotka täyttävät tällaisen järjestelmän soveltamisen edellytykset, vapautetaan lähdeverosta.

Jotta emoyhtiöt, jotka eivät ole verotuksellisesti Espanjassa asuvia, voivat saada vapautuksen, niiden on omistettava 20 prosentin osuus, joka pienenee 15 prosenttiin 1.1.2007 alkaen ja 10 prosenttiin 1.1.2009 alkaen. Niinpä toisin kuin Espanjassa asuvien emoyhtiöiden, muissa yhteisön tai Euroopan talousalueen jäsenvaltioissa asuvien emoyhtiöiden, joiden osuus pääomasta on vähintään 5 prosenttia mutta vähemmän kuin mainitut raja-arvot, on maksettava veroa tytäryhtiön maksamista osingoista.

Komissio katsoo, että Espanjan lainsäädännöllä käyttöön otettu erilainen kohtelu, jossa asetetaan muille kuin kotimaassa asuville emoyhtiöille, jotta näihin voidaan soveltaa vapautusta Espanjan alueella asuvien tytäryhtiöiden maksamien osinkojen verotuksesta, suhteessa kotimaassa asuviin emoyhtiöihin suurempaa omistusosuutta pääomasta koskeva vaatimus, on syrjintää, jolla rikotaan EY 56 artiklaa ja ETA-sopimuksen 40 artiklaa. Komissio katsoo, ettei tälle ylimääräiselle verorasitukselle, joka koskee muiden jäsenvaltioiden ja muiden ETA:n jäsenvaltioiden emoyhtiöitä, ole mitään perustelua.

Kanne 14.11.2008 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Ranskan tasavalta

(Asia C-492/08)

(2009/C 19/30)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamies: M. Afonso)

Vastaaja: Ranskan tasavalta

Vaatimukset

— on todettava, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut arvonlisäverodirektiivin⁽¹⁾ 96 artiklan ja 98 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se on soveltanut alempaa arvonlisäverokantaa asianajajien, Conseil d'État:ssa toimivien asianajajien, Cour de cassationissa toimivien asianajajien ja asianajopalveluja tarjoavien lakimiesten suorittamiin palveluihin, joista nämä saavat täyden tai osittaisen korvauksen valtiolta oikeusapuna

— Ranskan tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio riitauttaa sen, että vastaaja soveltaa asianajajien, Conseil d'État:ssa toimivien asianajajien, Cour de cassationissa toimivien asianajajien ja asianajopalveluja tarjoavien lakimiesten suorittamiin palveluihin alempaa arvonlisäverokantaa, vaikka tällaiset palvelut eivät kuulu mihinkään direktiivin 2006/112/EY liitteessä III tarkoitettuun ryhmään.

Vastaajan esittämien kolmen pääargumentin kumoamiseksi komissio arvioi ensin, että oikeussuojakeinojen käyttömahdollisuuden takaaminen ei voi olla asianmukainen syy yleisestä arvonlisäverokannasta poikkeamiselle asianajajien palvelujen osalta, koska tällä takaamisella on läheisempi yhteys valtion myöntämän avun ulottuvuuteen kuin yhteisön tasolla yhdenmukaisesti asetettuun arvonlisäverokantaan.

Toiseksi kantaja toteaa, että kyseisellä toiminnalla ei ole riittävää sosiaalista luonnetta, jotta se voitaisiin sisällyttää muihin direktiivin liitteessä III tarkoitettuihin palvelujen luokkiin, joihin on sallittua soveltaa tavanomaista arvonlisäverokantaa alempaa verokantaa. Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällaisten palvelujen luonteen suppea tulkinta olisi välttämätön tämän liitteen rajoittavan luonteen säilyttämiseksi.

Lopuksi komissio huomauttaa, että arvonlisäverodirektiivin 96 artiklan ja 98 artiklan 2 kohdan sekä sen liitteen III päämäärä ei ole estää kilpailun vääristymistä samanlaisia tavaroita ja palveluja tarjoavien talouden toimijoiden välillä vaan yksinkertaisemmin jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen asteittaisen yhdenmukaistamisen suosiminen lähentämällä sovellettavia arvonlisäverokantoja ja rajoittamalla sellaisia liiketoimia, joihin voidaan soveltaa alempaa verokantaa.

⁽¹⁾ Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Vestre Landsret (Tanska) on esittänyt 19.11.2008 — Ingeniørforeningen i Danmark Ole Andersenin puolesta v. Region Syddanmark

(Asia C-499/08)

(2009/C 19/31)

Oikeudenkäyntikieli: tanska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Vestre Landsret